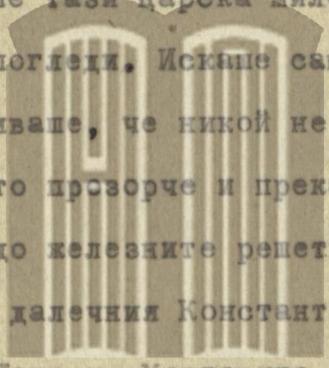

почивахе

гдето ~~бяха~~ ^{погивахе} верните кости на братовъеда му Луи дьо Блуа, гдето бяха загинали най-добрите му барони и още по-наоуг, там гдето братята му Анри и ^{братята} ~~братята~~, с тревога и страх следяха всяко движение на страшния български цар, там гдето десет дни след поразението при Адриано^{град} ~~град~~, ^{и пол} старият дож Енрико Дандоло бе умрял от тежка преумора при дивото базпаметно бягство пред войските на българския цар...

Понякога долу, отвъд реката, се събираха тълпи от любопитни люде, сочеха към кулата и дълго гледаха нагоре. Тогава той се махаше от прозорчето. И почваше да се лута от стена до стена. В определени часове му позволяваха да се разхожда из градината. Но той рядко използваше тази царска милост. Обичаше самотата и бягаше от любопитните погледи. Искане сам да живее със своята горест. Когато се уверяваше, че никой не го наблюдава, той отново се връщаше към своето прозорче и прекарваше там с часове, като болна птица, залепена до железните решетки, с поглед устремен в безграничен копнеж към далечния Константино^{пол} ~~град~~. Там бяха двете му малки деца - Жана и Маргарита... Сами и нещастни. Без майчини ласки и бащина подкрепа. И сърцето му се свиваше от безгранична болка.

пол или още по-далеч
Франция

А нощите му бяха тежки и безсънни. Спомени се тъпнаха пред затворените му очи и изпълваха с горчива утеха самотата му.

... Един напет паж държи края на мантията на крал Филип Август. Сините му очи ^{сирят} с пламенна дързост между купчината благородни девици. Когато минава край Мария дьо Шампан, младото момиче снишава свенливо златистите си зеници и алени трендафили изгарят бледата ^{му} като слонова кост кожа. Дългите й тъмноруси плитки ^{магнитат} се ~~подават~~ извод плетената от бисер мрежа, като едри златни змии.

... Турнирът в Амиен... Победата му над барона Пиер д'Оноа